

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 26/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 927

“PHẢI TU TẠO HÌNH TƯỢNG”

Hòa Thượng khuyên chúng ta phải tu tạo hình tượng, không khuyên chúng ta làm ra hình tượng, vì hình tượng có tu tạo thì mới có thể cảm hóa được người. Hình tượng chỉ do chúng ta cố làm ra về thì người chỉ cần có một chút tâm se se thanh tịnh sẽ nhận ra ngay. Một người khi vừa đến đã khiến chúng ta cảm thấy họ có một mảng từ trường rất lớn, có thể chinh phục được người, bởi vì họ đã có sự tu dưỡng, có năng lực nhiếp phục. Chư Phật Bồ Tát, chư THánh Hiền, các bậc Tổ Sư Đại Đức có năng lực nhiếp phục chúng sanh. Năng lực nhiếp phục đó chính là từ nơi nội tâm thanh tịnh. Hòa Thượng dạy chúng ta muốn nhiếp độ chúng sanh thì phải tu tạo hình tượng. Chúng ta có được hình tượng tốt thì chúng sanh nhìn vào sẽ nể phục, sinh tâm ngưỡng mộ. Từ đó, việc chúng ta nhiếp hóa họ, giáo hóa họ trở nên rất đơn giản.

Khi Thích Ca Mâu Ni Phật trở về thành Ca Tỳ La Vệ sau nhiều năm, La Hầu Ha đứng bên Phật mà thốt lên rằng: “*Ôi, chỉ cái bóng của Ngài thôi cũng làm con mát dịu cả tâm hồn!*”. Đức Phật có một sự nhiếp phục chúng sanh rất mạnh mẽ. Chúng ta muốn có một sự nhiếp phục mạnh mẽ thì phải có sự tu dưỡng từ tâm của mình.

Người xưa nói: Không mong cầu ở đời, không chờ đợi ở người mà chỉ ban cho thì tự khắc chúng ta sẽ tự tại, có năng lực nhiếp hóa chúng sanh. Chúng ta không có năng lực nhiếp hóa chúng sanh bởi vì chúng ta nơi nơi đều mong cầu ở người, chờ đợi người làm cho chúng ta mọi việc, từ đó mất đi năng lực nhiếp phục chúng sanh. Nếu trong mọi hoàn cảnh, chúng ta đều vô tư vô cầu thì tự khắc chúng ta có năng lực nhiếp hóa chúng sanh rất lớn.

Tất cả người học Phật chúng ta phải nên xem lại việc này! Ta đã hướng đến sự vô tư vô cầu để làm việc chưa? Ta đã hướng đến sự vô tư vô cầu để hi sinh phụng hiến chưa? Tôi đã nói với mọi người điều này nhưng nhiều người không tin: Những gì ta bỏ ra mà ta không nhận bằng tiền thì nhất định ta sẽ nhận bằng phước báu. Những gì ta nhận mà không trả bằng tiền thì sẽ phải trả bằng phước báu. Không sót lọt một mảy may, nhỏ như hạt bụi cũng không hề sót lọt.

Người học Phật rất đông nhưng làm cho người ta mất đi niềm tin đối với người học Phật. Khi người ta không có niềm tin đối với người học Phật thì cũng sẽ không có niềm tin đối với Phật. Người ta sẽ nói: *“Học Phật mà tham như vậy ư? Học Phật mà “danh vọng lợi dưỡng” lớn như vậy ư? Học Phật mà “tự tư tự lợi” lớn như vậy ư? Chắc là Phật không có gì tốt nên mới có đồ chúng như vậy”*. Chúng ta không làm ra hình tượng tốt, lại còn làm mất đi hình tượng của Phật.

Tôi nhớ mãi câu nói của Hòa Thượng: *“Chúng ta không cần học nhiều, chỉ cần học một câu thì làm một câu, làm được một cách triệt để”*. Hòa Thượng nói: *“Cả đời tôi là một mảng chân thành”*. Cả đời chúng ta chỉ cần học và làm theo một câu này của Hòa Thượng. Chúng ta khởi tâm động niệm phải chân thành, đối nhân xử thế tiếp vật phải chân thành, làm tất cả mọi việc trong cuộc sống thường ngày chân thành mà làm, đối với tất cả các mối quan hệ đều phải chân thành. Chồng chân thành với vợ, vợ chân thành với chồng, học trò chân thành với Thầy, Thầy chân thành với học trò, người cấp trên chân thành với người cấp dưới, người cấp dưới chân thành với người cấp trên. Không có gì quá phức tạp!

Cách đây 10 năm, tôi dịch đoạn khai thị của Tổ Ấn Quang: *“Đốn luân tận phận, nhàn tà tôn thành, nhất tâm niệm Phật, cầu sinh Tịnh Độ”*. Chúng ta có thể hiểu một cách đơn giản hơn là: *“Tận trách nhiệm, sống chân thành, tâm thanh tịnh”*. Trong *“tận trách nhiệm”*, chúng ta hãy xem coi: Trong một ngày từ sáng đến chiều chúng ta có bao nhiêu trách nhiệm, bao nhiêu bổn phận? Chúng ta có tận trách nhiệm, tận bổn phận của mình không? Chúng ta cứ yêu cầu người khác phải làm tròn bổn phận, trách nhiệm của họ mà không hề nhìn xem chính bản thân mình đã làm tròn bổn phận, đã tận hết trách nhiệm của mình hay chưa. Đó là tấm gương, là hình tượng. Chúng ta cứ soi mói người khác mà không hề soi mói chính bản thân mình xem mình đã làm tròn bổn phận của mình chưa.

Tôi đang trên đường đi về Sóc Trăng để giảng, có một việc phát sinh nên tôi phải đi đến một nơi khác nữa. Hôm qua tôi đã đặt một số món ăn ở một quán chay gần chùa, tôi lỡ hứa với họ là thứ Ba tôi sẽ đến đó lấy đồ. Sự thay đổi kế hoạch khiến tôi không về được vào thứ Ba để lấy đồ. Trong lòng tôi rất áy náy, băn khoăn vì tôi đã đặt khá nhiều đồ. Một chuyện nhỏ như vậy cũng khiến tôi cảm thấy mình đã lỗi hẹn với người. Tôi sẽ tìm cách liên hệ với họ để hẹn ngày nhận đồ lùi chậm lại. Nếu chúng ta gánh vác chuyện lớn lao thì sao? *“Chúng sanh vô biên thế nguyện độ”* ở tận xa tít chân trời. Chúng ta tu hành, không gì khác hơn là hàng ngày phải tận trách nhiệm, dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình.

Trong *“Kinh Vô Lượng Thọ”*, Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta *“di thân tác tác”*, phải lấy chính mình làm gương. Chúng ta phải làm đúng chuẩn mực, đúng vai trò bổn phận trách nhiệm của mình thì mới là *“di thân tác tác”*. Chúng ta bảo người khác phải tận trách nhiệm nhưng bản thân mình không tận trách nhiệm. Chúng ta bảo người khác phải tận nghĩa vụ nhưng bản thân mình không tận nghĩa vụ.

Chúng ta bảo người khác phải tận bản phận nhưng bản thân mình không tận bản phận. Vậy thì làm sao chúng ta có thể “*dĩ thân tác tắc*”, làm sao có thể làm ra tấm gương để cho người khác noi theo?

Hôm trước hai con của tôi từ nước ngoài về. Tôi đã tự tay làm hoàn tất một bữa sáng ngon lành để mời cả nhà 9 người cùng ăn bún với đầy đủ các loại rau, nguyên liệu thơm ngon. Các con bấm đồng hồ thấy tôi làm trong 30 phút 30 giây. Chúng ta đã lãng phí thời gian, lãng phí điện, lãng phí nước, lãng phí nhiều thứ. Chúng ta không thể chảnh mắng, không thể lãng phí như vậy!

Thật sự, không biết từ lúc nào tôi đã yêu cầu bản thân, yêu cầu chính mình rất nghiêm khắc. Chính vì vậy tôi yêu cầu mọi người xung quanh quá nghiêm khắc. Tôi thật sự xin lỗi về việc này! Đó là vì tôi mong mọi người phải tốt, phải hoàn thiện. Nếu chỉ một việc nhỏ mà chúng ta làm một cách luộm thuộm thì không thể làm gương cho mọi người.

Đôi khi tôi yêu cầu các chú, các chú tướng đó là sự khắc nghiệt thật ra không phải như vậy. Chúng ta sống ở trên đời, là thanh niên, là bờ vai để cho người khác dựa vào thì chúng ta phải có đầy đủ năng lực. Đôi khi các chú cảm thấy tôi khắt khe. Khi ngồi ăn, chúng ta phải chú ý không để đầu đũa chỉ vào mặt người khác. Tôi phải nói nặng lời để nhắc nhở họ, để họ ghi nhớ mà không tái phạm. Một người học văn hóa truyền thống, được mọi người gọi là “*Thầy*” mà không có hình tượng tốt, không có tư cách tốt thì có xứng đáng với từ “*Thầy*” không? Chẳng qua là chúng ta không được dạy cho nên không biết. Vì dạy một lần mà họ chưa sửa được nên tôi phải dạy nhiều lần. Khi tôi nhắc nhiều lần thì họ cảm thấy ngày nào cũng bị mắng.

Tên của bài học hôm nay khiến tôi rất cảm xúc: “***Phải tu tạo hình tượng***”. Mọi người thử nghĩ xem: Hình tượng của một người Thầy văn hóa truyền thống làm tấm gương cho mọi người có quan trọng không? Người xưa nói: “*Sĩ khả sát, bất khả nhục*”. Quân tử thì chết chứ không chịu nhục. Người ta nhìn vào hành động, việc làm của chúng ta và nói: “*Thầy học văn hóa truyền thống mà như vậy à? Thầy học Phật mà như vậy à?*”. Như vậy thì chúng ta có nhục không? Làm Thầy mới khó, làm tăng thì dễ. Làm Phật Bồ Tát mới khó, làm phàm phu thì dễ. Trong vô lượng kiếp, chúng ta làm phàm phu nhưng không làm phàm phu bình thường mà làm phàm phu tội lỗi vì ngày ngày chúng ta tạo tác, làm những việc bất thiện, tạo nghiệp ác.

Một số Thầy Cô giáo chịu không nổi đã ra đi. Khi từng người, từng người học ra đi, cảm giác đó giống như người Cha, người Mẹ nhìn thấy con mình đi xa mà thấy xót. Con gái tôi đi lấy chồng ở nước ngoài. Một ngày nay, tôi bước vào phòng của nó mà có một niềm xúc cảm khó tả, tôi mau mau đi ra. Chúng ta có xúc cảm, nhưng chúng ta chuyển xúc cảm cá nhân thành xúc cảm của đại chúng. Học trò của mình đi vắng, con của mình đi vắng cũng như nhau. Con của mình phản nghịch, học trò của mình phản nghịch, cảm thọ nơi tâm cũng như nhau. Thật ra, chúng ta chưa phải là Thánh nhân cho nên chúng ta đều

có cảm thọ “*hỉ, nộ, ái, ố, ai, lạc, dục*” nhưng chúng ta biết chuyển đổi, chúng ta biết nâng cao tình riêng thành tình chung, nâng cao việc riêng thành việc chung. Chúng ta cố gắng làm, đó là tu hành.

Người xưa có câu: “***Phàm sự chi bản, tất tiên trị thân***”. Cái gốc của tất cả mọi sự việc, muốn làm được tốt thì trước tiên phải làm tốt từ nơi chính mình. “*Tất*” là cần phải, “*tiên*” là trước tiên, “*trị thân*” là sửa đổi, hoàn thiện bản thân. Hòa Thượng nói một cách dễ hiểu: “***Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh***”. Chúng ta hoàn thiện bản thân thì mọi người nhìn vào sinh tâm ngưỡng mộ, kính trọng, muốn học hỏi chúng ta. Vậy thì công tác giáo dục của chúng ta trở nên dễ dàng, không còn khó nữa.

Chúng ta nói: “*Học Phật tốt! Học văn hóa truyền thống tốt!*”. Họ nhìn vào chúng ta nhưng không thấy tốt. Nếu người ta nhìn vào chúng ta mà không ngưỡng mộ chúng ta thì công tác giáo dục của chúng ta sẽ khó. Dù chúng ta nói hay đến mấy nhưng người ta cũng không tin. Người ta nhìn vào chúng ta phải cảm thấy chúng ta rất đặc biệt, rất lạ, rất tốt, vậy thì mới đúng. Khi người ta tìm hiểu thì biết chúng ta là người học Phật, là người học văn hóa truyền thống, từ đó họ mới sinh tâm ngưỡng mộ và kính phục.

Cho nên Hòa Thượng nói: “***Phải tu tạo hình tượng***”. Chúng ta hãy xem bản thân mình hàng ngày từ sáng đến chiều có “***tận trách nhiệm***” không, có “***sống chân thành***” không, có “***tâm thanh tịnh***” không. Từ nhiều năm nay, tôi tu chín chữ “***tận trách nhiệm, sống chân thành, tâm thanh tịnh***”. Tôi dùng chín chữ này để hàng ngày quán chiếu bản thân trong mọi khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật.

Tôi dùng “*hàng rào thép gai*” này để “*rào*” bản thân, nhưng đôi khi tôi cũng “*rào*” các chú bằng “*hàng rào thép gai*” này nên có chú chịu không nổi. Các chú gặp nhau, nói với nhau chuyện bị tôi mắng thì đã cười ra nước mắt. Họ chỉ nghĩ đến chuyện bị Thầy mắng, họ không hiểu tâm của người Thầy đang mong muốn họ trở thành những Thầy cho các vị Thầy trong tương lai. Đôi khi, họ cảm thấy làm tốt mà không được khen, làm không tốt thì bị mắng. Thật ra, chúng ta làm giáo dục thì làm tốt là bổn phận, là nghĩa vụ, là việc đương nhiên của người làm Thầy. Nếu chúng ta làm sai thì thật hổ danh người làm Thầy. Mọi người kinh qua 10 năm, 15 năm vài chục năm thì sẽ thấm thấu điều này. Tựa đề bài học khiến tôi rất xúc cảm, muốn chia sẻ với mọi người.

Hòa Thượng nói: “***Nhiều người không chịu học Phật nhưng khi họ đến với tôi, họ thấy tôi đầy năng lượng, đầy sức khỏe, tuổi thọ cao. Họ hiếu kỳ hỏi tôi luyện võ công gì. Thật ra rất đơn thuần! Tôi ăn chay, giữ tâm thanh tịnh***”. Hòa Thượng ngày ngày không luyện kiếm hiệp, không luyện võ công mà luyện “*thanh tịnh công*”, luyện “*bát phong xuy bát động*”, tám gió thổi không động. Ngài ăn chay, thân chay, ý chay, giữ tâm thanh tịnh. Không dễ gì có được tâm thanh tịnh!

Chúng ta thì hàng ngày tu luyện môn võ công gọi là “*thập lục tập khí bất động công*”. Đó là 16 tập khí: Tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Khi 16 tập khí này không làm chúng ta động tâm thì tâm chúng ta mới thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta khuyên họ tu, khuyên họ làm nhưng họ không tin. Vậy thì chúng ta đem chứng cứ ra cho họ xem. Sau khi xem rồi thì họ sinh tâm ngưỡng mộ, họ hiếu kỳ tìm đến hỏi chúng ta. Lúc đó, chúng ta giảng cho họ nghe. Cho nên chúng ta phải tu tạo hình tượng*”.

Hòa Thượng dạy: “*Chư Phật Bồ Tát phải trải qua vô lượng kiếp để tu tướng hảo, cho nên thân tướng của các Ngài rất đẹp. Chúng sanh nhìn các Ngài liền rất ngưỡng mộ*”. Các Ngài không dùng đến mỹ phẩm, không dùng đến các biện pháp làm thắm mỹ mà các Ngài nhiều đời nhiều kiếp không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu. Bốn trọng tội là sát sanh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ. Người phạm phải những trọng tội này thì không thể tu tướng hảo.

Có một ông bạn đến ghé thăm tôi, thấy tôi không ăn thịt, không cà phê, không thuốc lá, không rượu bia thì cảm thấy tôi sống như vậy khổ quá. Hòa Thượng nói: “*Người thế gian nói: Anh không ăn thịt thì thật đáng thương! Đời sống của anh như vậy khổ đến nhường nào!*”. Thật ra chúng ta có khổ không? Chúng ta vượt qua được những tập khí của chính mình, chiến thắng được những tập khí của mình thì mới tự tại an vui. Người ta đến giờ hút thuốc lá thì phải lên đi hút thuốc, đến giờ uống rượu thì phải đi tìm người uống rượu. Đó mới là khổ!

Người xưa nói: “*Chiến thắng được ngàn vạn quân không bằng chiến thắng chính mình*”. Chiến thắng chính mình là chiến thắng tập khí của mình, không bị tập khí sai sự. Có người có thể chiến thắng người khác nhưng không chiến thắng được chính mình. Có câu nói: “*Chiến trường không làm anh đổ máu, nhưng thương trường đã làm anh gục ngã*”. Họ oanh liệt nơi chiến trường, nhưng bị gục ngã nơi thương trường.

Tu hành học Phật thì phải chiến thắng tập khí của chính mình. Chúng ta chiến thắng được tập khí của chính mình thì tạo ra được hình tượng vô cũng tốt đẹp để ảnh hưởng chúng sanh. Hòa Thượng nói: “*Chư Phật Bồ Tát trải qua vô lượng kiếp tu tập tướng hảo, chúng sanh nhìn vào mới có niềm tin. Nếu bạn không có hình tượng tốt thì chúng sanh không tin bạn*”.

Người ăn chay mà gầy ốm, vừa làm chút việc đã mệt thở hổn hển thì làm sao người ta tin tưởng chúng ta? Tôi đi Sơn Tây, tôi làm công việc ở công trường cùng những người thợ xây từ sáng đến. Các bác thợ xây rất thân thương với tôi. Hiện nay họ làm một ngày 10 tiếng, họ làm dư thời gian lãnh lương để đóng góp bởi họ kính phục chúng ta. Họ thấy chúng ta ăn chay mà làm được như vậy nên họ kính phục. Họ nói với tôi: “*Các Thầy mà Thầy dạy ra rất tuyệt vời! Họ đa kỹ năng! Thầy nào cũng rất giỏi, biết làm*

mọi việc!”. Có người thợ xây còn muốn đi theo tôi để học tập. Đó là chúng ta đã làm ra hình tượng để người ra ngưỡng mộ.

Hòa Thượng nói: **“Bạn phải đưa ra thành tích khiến người khác nhìn thấy, tự nhiên sinh tâm ngưỡng mộ và kính phục. Từ đó họ sẽ muốn theo bạn để học tập. Vì vậy mà biết: Hình tượng vô cùng quan trọng!”**

Các Thầy Cô giáo chúng ta phải luôn luôn nâng cao trình độ của mình, thế gian gọi là “*chuyên nghiệp*”. Tôi nhìn thấy nhiều người không chuyên nghiệp vì không chịu học, không chịu nỗ lực. Có người hỏi vì sao tôi có thể viết chữ Hán đẹp như vậy. Đó là nhờ rèn luyện, mỗi chữ viết 1000 lần, không có gì là tự nhiên.

Chúng ta chưa từng cầm cái cuốc, chưa từng cầm cái bay xây, người ta vừa nhìn thì liền biết chúng ta chưa cầm lần nào. Chúng ta hãy dành thời gian vọng tưởng để hoàn thiện năng lực, hoàn thiện nhân cách của mình. Người xưa nói: **“Người là trượng phu, ta cũng là trượng phu”**.

Đứa bé 5 tuổi trong bộ đĩa **“Thiên Hạ Phụ Tử”** có thể làm mọi việc nhà rất chuyên nghiệp. Đứa bé làm bánh, lau nhà, xào rau, nấu cơm, giặt đồ, làm tất cả mọi việc một cách rất chuyên nghiệp. Lúc đi đổ rác, đứa bé đi nhanh thoăn thoắt bằng cầu thang bộ. Đó chẳng qua là có giáo dục. Em bé 5 tuổi đã có thể làm ra tấm gương, đã làm ra hình tượng tốt. Chúng ta phải suy nghĩ việc này!

Các con học sinh học tập ở Tây Ninh đã trở thành **“thợ sắt”**, tự hàn 100 bộ ghế bằng sắt để tặng mọi người. Tôi dặn mọi người phải quán sát các con trong lúc làm việc, không để xảy ra sự cố. Thầy giáo ở đó nói các con làm rất điều luyện. Chúng ta đến tuổi này rồi mà vẫn còn vụng về, lý do vì sao?

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!